

«Եկէք ինձի բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ

ԼՈՒՐ

ԱՊՐԻԼ 2023թ., N3 (146)

**ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ,
ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ**

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ԶՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

ԱՊՐԻԼ 2023թ., N3 (146)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

<u>Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց, օրհնյալ է հարությունը Քրիստոսի</u>	<u>1</u>
<u>Իմ առջև բացվեցին երկնային դարպասները</u>	<u>4</u>
<u>Աստված մեզ հետ է, եթե մենք Նրա հետ ենք</u>	<u>6</u>
<u>Աստված շտապեցնում է</u>	<u>9</u>
<u>Տասներկուամյա Յաշան</u>	<u>12</u>
<u>Կոտրված կուրքը</u>	<u>13</u>
<u>Ահա ինչպես է Աստված մաքրում մեզ</u>	<u>13</u>
<u>Մահվան ախտորոշում</u>	<u>15</u>
<u>Տատն ու թոռը</u>	<u>16</u>

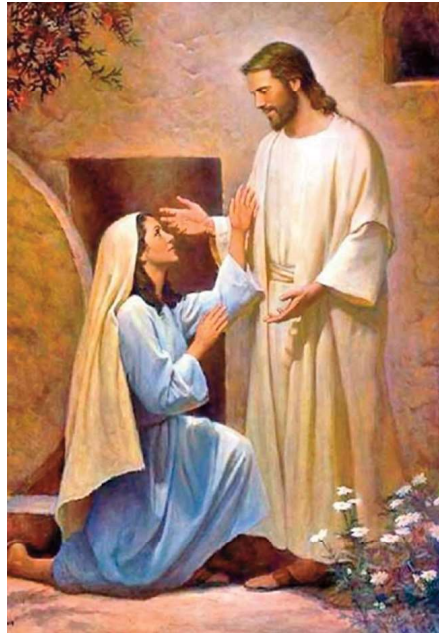
Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Քրիստոս հարչավ ի մեռելոց

Օրհնչալ է հարությունը Քրիստոսի

Միրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, շնորհավորում ենք Ձեր Սուրբ Ջատիկը՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ հարության օրը: Այս օրը մարդկության պատմության ամենահիշարժան ու ամենաուրախալի օրն է, որովհետև Քրիստոսը մեռելներից հարություն առավ, վերստին ծնեց մեզ ու բերեց հավիտենական կյանքի հույսը: Մեղքը ստրկացրել, գերի էր դարձրել մարդուն ու թագավորում էր բոլոր մարդկանց վրա: Մարդը գրկվել էր հավիտենական կյանքից, ու Աստծու արդար դատաստանը սպասում էր ամեն մեկին: Բայց Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ուղարկեց՝ փրկելու մարդուն Աստծու արդար դատաստանից ու հավիտենական կորստից: Աստծու Որդին՝ Քրիստոսը, եկավ աշխարհ, մեռավ մեր մեղքերի համար, ու մեզ արդարացնելու համար հարություն առավ: Պարտության մատնեց սատանային ու մեղքին, և դուրս եկավ գերեզմանից: Այս ճշմարտությունը քրիստոնեական հիմնարար ճշմարտություններից մեկն է, այն լուսաբանվում է բոլոր շորս ավետարաններում: Քրիստոսի հարությունը ապացույցն է այն բանի, որ Նա վճարել է մեր բոլոր պարտքերը՝ քավելով ոչ միայն մեր, այլև ամբողջ աշխարհի մեղքերը: Նրա

հարությունը նաև մեր հարության նախապատկերն է ու գրավականը: Մոտեցրե՛ք ինքու ինքու ձեր առաջ, մեկշաքքի, այսինքն՝ կիրակի առավոտյան, արեգակը դեռ նոր ծագած, Մարիամ Մագդաղենացին, Հակոբոսի մայր Մարիամն ու Սողոմոն, իրենց հետ խունկեր վերցնելով, գնացին Քրիստոսի գերեզմանը, որպեսզի օծեն Նրա մարմինը: Դամապարհին նրանց մտահոգում էր մի հարց, թե ով պետք է գլորի գերեզմանի քարը: Երբ մոտեցան

գերեզմանին, տեսան քարը գլորված ու շատ զարմացան: Աստծու հրեշտակը գլորել էր գերեզմանի քարը: Երբ նրանք ներս մտան, Տեր Հիսուսի մարմինն այնտեղ չգտան: Մեծ տարակուսանքի մեջ՝ տեսան լուսափայլ հանդերձներով երկու մարդ: Ու երբ կանայք, վախով լցված, իրենց երեսները դեպի գետին դարձրին, այն մարդիկ ասացին նրանց. «...Ինչո՞ւ համար ողջը մեռելներուն հետ կը փնտռէք. հոս չէ ան, հապա յարութիւն առաւ....» (Լուկաս 24:5-6): Քրիստոսը ողջ էր, բայց կանայք Նրան մեռելների մեջ էին փնտրում: Երբ քույրերն այս ամենը պատմեցին առաքյալներին, վերջիններիս դրանք ցնորական խոսքեր թվացին, ու չէին հավատում, քանի որ մարդկային բանականությամբ, հարությունն անհասկանալի է ու անհնարին: Քրիստոսի հարությունը միայն հավատքով կարելի է ընդունել, քանի որ այն հակասում է մարդկային մարմնավոր մտքին՝ բանականությանը: Նույնիսկ սատանան մտածում էր, որ մահը վերջ կտա Քրիստոսին, բայց Քրիստոսի համար մահը ոչ թե վերջ էր, այլ հարուցյալ կյանքի մեջ մտնելու ճանապարհ, ոչ թե պարտություն, այլ հաղթանակ: Սիրելիներ, երբ Փիլիպոսն ու Անդրեասն ասացին Հիսուսին, որ հեթանոսներից մարդիկ են եկել և ուզում են տեսնել Իրեն, Քրիստոսն ասաց նրանց. «Եկա՛վ ժամանակը, որ փառավորվի մարդու Որդին», ու շարունակեց՝ ասելով. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, Եթե ցորենին հատը հողին մէջ իյնալով չմեռնի, ինք մինակ կը մնայ, ապա եթէ մեռնի, շատ արդիւնք կը բերէ» (Հովհ. 12:24): Հի-

սուսի պատասխանից երևում է, որ Ինքը պետք է փառավորվեր մահով: Քրիստոսն Ինքն էր այն ցորենի հատը, որը պետք է ընկներ հողի մէջ՝ մեռնելու և հարություն առնելու համար: Սատանայի համար մահը վերջն էր, բայց Տիրոջ համար մահը դուռն էր ու ճանապարհը դեպի հարություն: Նույնպես և քրիստոնյան, երբ մեռնում է Քրիստոսի համար, դա ոչ թե պարտություն, այլ հաղթանակ է մահվան նկատմամբ: Մահը հարության մեջ մտնելու մուտքի դուռն է: Քրիստոսի հարությունը նոր սերնդի ու նոր դարաշրջանի սկիզբն է: Քրիստոսի հարությունով մենք վերստին ծնվեցինք և Վերստին ծնունդով՝ մենք Աստծու կյանքը կրում ենք մեր մեջ, ունենք երջանիկ հույս և սպասում ենք մեր Տեր Հիսուսի գալուստին: Սիրելիներ, երբ Տիրոջ հրեշտակը, գլորեց գերեզմանի քարը, նրա տեսքը փայլակի պես էր, նրա հանդերձները՝ ձյունի պես սպիտակ: Այդ ժամանակ մեծ երկրաշարժ եղավ, գերեզմանի պահապանները վախից խռովվեցին ու մեռելի պես ընկան: Հրեշտակը պատասխան տվեց կանանց և ասաց. «....Դուք մի վախճաք, քանզի գիտեմ որ կը փնտռէք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ» (Մատթ. 28:5): Հռոմեական զինվորների քաջությունը մեկ ակնթարթում փոխվեց մեծ վախի ու մեծ խռովության, այնպես, որ նրանք մեռելի պես գետին ընկան: Եկե՛ք այս փաստը տեսնենք որպես գալիքի խորհրդանիշ: Ի՞նչ պետք է անեն անհավատները և պիղծերը վերջին օրը, երբ հնչի փողն, ու Քրիստոսը գա Իր փառքով՝ դատելու աշխարհը: Ի՞նչ պետք է անեն

նրանք, երբ տեսնեն բոլոր՝ թե՛ մեծ ու թե՛ փոքր մեռելներին գերեզմաններից դուրս գալիս: Ինչպիսի՜ սարսափ ու ցնցում պիտի ունենան նրանք, երբ հասկանան, որ այլևս չեն կարող ծածկվել Աստծուց և պետք է դեմառդեմ հանդիպեն Նրան, Ում խաչել են: Նրանք կհասկանան, որ կա հարություն, և կա Աստծու բարկություն: «Եւ լեռներուն ու ապառաժներուն կ'ըսէին, Մեր վրայ ինկէք ու մեզ ծածկեցէք անոր երեսէն՝ որ աթոռին վրայ կը նստի, ու Գառնուկին բարկութենէն» (Հայտն. 6:16): Սիրելիներ, հիմա եկէք ուշադրություն դարձնենք այն մխիթարական խոսքերին, որ ասաց հրեշտակը Քրիստոսին փնտրողներին. «Պատասխան տուաւ հրեշտակը ու ըսաւ կիներուն, Դուք մի՛ վախճաք, քանզի գիտեմ որ կը փնտռէք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ» (Մատթ. 28:5): Այդ խոսքերը շատ խորը իմաստ ունեն, դրանք բոլոր ժամանակներում Հիսուսին փնտրող հավատացյալ մարդկանց արթնացնելու և հարության կենդանի հույսով լցնելու համար են: Այս խոսքերն իսկական քրիստոնյաներին հուշում են չվախենալ այս աշխարհում կատարվելիք ոչ մի բանից, քանի որ գալու է մեր Տերն ու մեզ տանելու է Իր մոտ: «....նորէն կու գամ եւ ձեզ քովս կ'առնեմ, որպէս զի ուր ես եմ՝ դուք ալ հոն ըլլաք» (Հովհ. 14:3): Սիրելիներ, ուզում ենք Աստծուն փնտրող բոլոր քրիստոնյաներին հորդորել. մի՛ վախեցէք, գերեզմանը հաղթություն չունի, մահն ընկղմված է Քրիստոսի հաղթության մէջ:

«Ահա չեզի խորհուրդ մը կը գրուցես. Ամէնս պիտի չննջենք, բայց

ամէնս ալ պիտի փոխուինք, Յանկարծակի աչք գոցել բանալու մէջ՝ վերջին փողին հնչուելու արեւը. որովհետեւ փողը պիտի հնչուի, ու մեռելները յարութիւն պիտի առնեն առանց ապականութեան, և մենք ալ պիտի փոխուինք: Վասնզի պէտք է որ այս ապականացու մարմինը անապականութիւն հազնի, ու այս մահկանացուն անմահութիւն հազնի: Բայց երբ այս ապականացու մարմինը անապականութիւն հազնի, և այս մահկանացուն անմահութիւն հազնի, այն արեւն պիտի կալարաւորի այն խօսքը որ գրուեցաւ թէ Մահը յաղթութեան մէջ ընկղմեցաւ: Ո՞ւր է, ով մահ, քու խայթոցդ. ո՞ւր է, ով գերեզման, քու յաղթութիւնը: Մահուան խայթոցը մեղքն է, ու մեղքին ոյժը՝ օրէնքը: Բայց գոհութիւն Աստուծոյ, որ մեզի յարութիւն կուտայ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի շեռքով» (Ա Կորնթ. 15:51-57):

«Ու երկրի հողին մէջ քնացողներուն շարերը պիտի արթննան, ու մանք յափտենական կեանքի համար, և ոմանք ալ նախարիւնքի ու յափտենական անարգանքի համար: Եւ իմաստունները երկիրքի հասարարութեանը լոյսին պէս, ու անոնք որ շարերը արդարութեան կառաջնորդեն՝ ասարդերուն պէս պիտի փայլին յափտենական յափտենից» (Գալ. 12:2-3): Եթե դեռ չեք ընդունել Քրիստոսին, հավատացե՛ք Նրան, Նա սիրում է ձեզ ու խաչվել և հարություն է առել նաև ձեզ համար, որպեսզի Նրան հավատացողներն էլ հարություն առնեն մեռելներից ու մտնեն Աստծո հավիտենական բազմությունում մեջ: Կարևոր

չէ, թե մեր մարմինները որտեղ գերեզման կգտնեն, գերեզմանի քարն ինչպիսին կլինի. ամենակարևորն այն է, թե ինչի՞ համար մենք հարություն կառնենք՝ կյանքի՞, թե՞ դատապարտության: «Ուստի, իմ սիրելի եղբայր-

ներս, հաստատեղէք, անշարժ կեցէք և ամէն արեւն աւելցէք Տէրոջը զործին մէջ, գիտնալով որ ձեր աշխարութիւնը պարսպ չէ Տէրոջմով» (Ա Կորնթ. 15:58): Ամեն:

Իմ առջև բացվեցին երկնային դարպասները...

1988 թվի երկրաշարժից հետո էր, ուշ երեկո՝ 22:30-ին: Նոր էի պառկել քնելու, մտածում էի՝ կա՞րողյոք դժոխք, դրախտ...: Հանկարծ սենյակս լուսավորվեց: Իմառջև կանգնեց մի լուսավառ հրեշտակ՝ անպատմելի գեղեցիկ: Նա ինձ ասաց.

- Դու մտածում ես՝ արդյոք

կա՞ր դրախտ, դժոխք: Ես եկա, որ քեզ տանեմ ու ցույց տամ և՛ դրախտը, և՛ դժոխքը:

Մարմնովս հոսանք անցավ: Մեծ վախ եկավ վրաս: Միանգամից ես դարձա երկու մարդ: Տեսնում եմ ինձ պառկած ու զարմացած հարցնում եմ հրեշտակին.

- Ինչու՞ եմ երկուսը:

- Ետ մի՛ նայիր, արի՛ ինձ հետ:

Մենք իրար լսում և հասկանում էինք առանց ձայնի, մտովի:

Այա սլացանք կայծակնային արագությամբ: Մեր առջև բացվեցին երկնքի դարպասները. անկարագրելի տեսարան՝ լույսերի մեջ: Մեզ ընդառաջ եկան հրեշտակներ: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց (նրան նորից լսում եմ մտքով).

- Սա Երկնային Երուսաղեմն է: Այստեղ երկինքը քառանկյուն է, արև, լուսին չկան, Տիրոջ զորության լույսն է լուսավորում: Այստեղ ծերություն չկա, հիվանդություն չկա, այստեղ ապրում են հավերժ:

Հետո ավելի վեր սլացանք: Բնության մի հրաշալի մեղեդի էր հնչում, շուրջը՝ ծաղիկներ. երկրի վրա մնալի հրաշալիք չկա, որ կարողանամ նկարագրել: Մենք խոտերի վրայով անցնում էինք՝ առանց դրանց դիպչելու: Զգում էի երկնքի անուշ բույրը: Հետո ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց.

- Մտնում ենք Երկնային Արքայության:

Այստեղ էլ մեզ հրեշտակները դիմալորեցին: Հետո կանգնեցինք Տիրոջ առ-

ջև: Տեսնում եմ Գահին նստած Փառավոր Տիրոջը: Այնպիսի խաղաղություն, լույս, սեր էր բխում: Գահը կարծես շքեղափայլ մարգարիտից լիներ: Ինձ ասաց.

- Այստեղ մտնում եմ միայն անբիծները:

Երկնքի հրաշք մեղեդին անդադար հնչում էր. այն բնության մեղեդի էր՝ առանց երաժշտական որևէ գործիքի: Այդ պահին մտածում էի՝ երանի ինձ պահեն այստեղ: Տիրոջ Հոգին կարդաց իմ միտքը և ինձ ասաց.

- Քո ժամանակը չէ այստեղ մնալու. դու պետք է անմնացորդ տրվես Ինձ:

Ապա հրեշտակին ասաց.

- Տարե՛ք, Կենաց Ծա՛ռը ցույց տը՛վեք, հետո՛ երկրի ընդերքը:

Ես հասկացա, որ ինձ ցույց են տալու նաև դժոխքը: Վախեցած աղերսում էի, որ ինձ չտանեն այդտեղից, որ թույլ տան՝ մնամ այդտեղ: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց.

- Պետք է համաձայնես, քանի որ Տիրոջ կամքը դա է:

Նախ ինձ տարավ և ցույց տվեց մի հսկայական Ծառ ու բացատրեց, որ այն ամեն ամիս մի պտուղ է տալիս: Նման մեծ պտուղներ, որ կային ծառի վրա, երկրի վրա չկան: Տերևները կարմիր էին, շատ մեծ ու գեղեցիկ: Երբ հրեշտակն ինձ ասաց, թե արդեն պիտի գնանք՝ դժոխքը ցույց տալու, ես խընդրում էի, որ չտաներ, վախենում էի: Ի պատասխան՝ նա ինձ ասաց.

- Մի՛ վախեցիր, ես քեզ հետ եմ, Տիրոջ գործունեությունը քեզ վրա է:

Նույն արագությամբ իջանք, կարծես անդունդ գլորվեինք: Մեզ դիմավորեցին չարի հրեշտակները՝ ահավոր սարսափազդու կերպարանքներով. վա-

խենում էի նայել նրանց վրա: Անցնում ենք տիաճ, զարշափող թունելով. ամեն կողմից լսվում էին տանջանքի, սարսափի, ծայներ, տնքոցներ: Մեր առջև բացվեցին դժոխքի դարպասները: Թե ինչ տեսա այնտեղ, սարսափ էր. ես գիտակցաբար չեմ նկարագրի դրանց անգամ չնչին տոկոսը: Տեսա ինձ ծանոթ մեկին. նա ինձ հավատքի համար շատ էր հալածել: Նա ինձ ասում էր.

- Ների՛ր ինձ, քո ճանապարհը լույսի մեջ էր, ես չէի հասկանում:

Ապա դիմում է հրեշտակին.

- Այստեղ նրա տեղը չէ, այստեղ նրա տեղը չէ...

Նա ինձ խնդրում էր, որ իր հարազատներին փոխանցեմ իր խոսքը, որ նրանք ճիշտն իմանան ու չհայտնվեն այնտեղ, որտեղ ինքն է:

Ինչքան առաջանում էինք, տեսարանն այնքան ավելի սարսափելի էր դառնում: Այնտեղ աննկարագրելի տըհաճ, զարշելի հոտ էր. վերհիշելն անգամ անտանելի է: Հետո հրեշտակն ինձ ասաց՝ ա՛ջ նայիր, ծա՛խ նայիր: Ես չէի ուզում, սարսափում էի, փակում էի աչքերս, այդ մարդկանց տանջանքից ոտքերս թուլանում էին, հրեշտակին ասում էի՝ էլ չեմ դիմանում: Իսկ նա՝ ինձ.

- Տիրոջ հոգին քեզ վրա է. դու պետք է տեսնես ու պատմես մարդկանց, որ զգուշանան:

Այդ խոսքից ես գործություն էի առնում: Հետո ծախ կողմում տեսա մի լիճ, որում բլթթթում-եռում էր ծյուրի նման զանգված, իսկ մեջը՝ մարդկային կերպարանքներ, որոնք նույնիսկ դեռ ապրում էին երկրի վրա: Հրեշտակն ինձ պատվիրեց, որ գնամ, այդ մարդկանց մի վերջին անգամ զգուշացնեմ. նրանք շատ անգամ էին լսել Աստծո խոսքը,

բայց միշտ մերժել էին, անգամ ծաղրել:

- Նրանք քեզ կծաղրեն, կհալածեն, բայց դու պարտավոր ես նրանց պատմել այն, ինչ տեսար, - ասաց ինձ հրեշտակը:

Ես, իհարկե, կատարեցի հրեշտակի՝ ինձ պատվիրածը. այդ մարդկանց, որոնց հետ ես աշխատել էի կարամելի գործարանում, զգուշացրի, ասացի տեսածիս մասին, բայց նրանք ինձ ծաղրեցին, իսկ ասածներս հեքիաթ համարեցին: Կարճ ժամանակում (մեկ տարի էլ չտևեց) նրանք՝ ութ անձ, շատերը՝ երիտասարդ, անսպասելի մահացան՝ տարբեր պատճառներով:

Հրեշտակը շարունակում էր ինձ տանել, ու ես տեսնում էի մեկը մեկից ահասարսուռ բաներ: Իրոք, էլ չէի դիմանում ու նորից խնդրեցի.

- Է՛լ չեմ դիմանում, ինձ դու՛րս հանիր այստեղից:

Հանկարծ մի լույս ընկավ ինձ վրա, ու կարծես վակուումով կայծակնորեն մեզ կլանեց իր մեջ, ու մենք հայտնվեցինք մարմնիս գլխավերևում: Չէի ուզում մտնել մարմնիս մեջ. այն ինձ շատ

զգվելի էր: Խնդրում էի, որ ինձ երկինք վերադարձնի: Բայց նա ինձ ասաց.

- Քո ժամանակը չէ: Դու պետք է մնաս ու վկայես մարդկանց:

Ինձ համար շատ տհաճ էր իմ մարմինը: Տեսնում էի դռան մոտ հավաքված հարևաններին, որ վախից ներս չէին մտնում. նրանք լացում էին, ողբում իմ մահը: Երբ մտա մարմնիս մեջ, այն ոչ միայն շատ տհաճ էր, այլև շատ սառն ու նոդկալի:

Ուշքի գալով՝ կանչեցի հարևաններին: Նրանք վախի մեջ էին կատարվածից, մահս տևել էր 17 ժամից ավել: Այդ պահին արդեն հաջորդ օրվա ցերեկն էր՝ ժամը 14:50-ը: Հարևաններս լուր էին ուղարկել հարազատներին իմ մահվան մասին: Ես նրանց պատմեցի, ու նրանք էլ ցնցված էին: Ներկաների մեջ արթնություն եղավ:

Միտերինե՛րս, ապրե՛ք այն մտքով, որ մի օր էլ դուք եք հայտնվելու այնտեղ, որտեղ ես էի հայտնվել:

Վկայությունը Հ. Սահակյանի, ք. Երևան

ԱՍՏՎԱԾ ՄԵՉ ՀԵՏ Է, ԵԹԵ ՄԵՆՔ ՆՐԱ ՀԵՏ ԵՆՔ

Մենք բոլորս աշակերտներ ենք և սովորում ենք Տիրոջ դպրոցում ու Աստված մեզ տալիս է ևս մի հնարավորություն, որ մենք լինենք Զրիստոսի ոտքերի մոտ և ուրախանանք այդ հնարավորության համար, որ կարող ենք դեռ սովորել Իր Սուրբ Խոսքերը:

Մենք բոլորս Աստծո օրհնության

կարիքն ունենք և այդ մասին անդադար խնդրում ենք Նրան: Աստծո Խոսքն ասում է, որ օրհնությունը միշտ ուղեկցում է արդարներին: Պատահում է այնպես, որ օրհնության կորուստի պատճառը ինքներս ենք լինում , և թե իչու ենք կորցրել, մեզ ցույց է տալիս Աստվածաշունչը:

«Տերը ձեզի հետ կ'ըլլայ, քանի որ դուք անոր հետ էք. ու եթէ զանհկա փնտռէք, զանհկա կը գտնէք. բայց եթէ զանհկա թողուք, անհկա ալ ձեզ պիտի թողուի» (**Բ Մնաց. 15:2**), կամ «...անոր անունը Էմմանուէլ պիտի կոչեն, որ կը թարգմանուի Աստուած մեզի հետ» (**Մատթ. 1:23**): Մեր և Աստծո միջև պետք է ճիշտ փոխադարձ կապ լինի: Եկեք հիշենք Աստվածաշնչյան մի քանի օրինակ, երբ մարդիկ վնասվում էին, քանի որ Աստծո հետ կապ չունեին և օրհնվում էին, երբ Աստված ներկա էր նրանց կյանքում:

Հիշենք մի օրինակ, երբ Աստծո օրհնության բացակայությամբ իսրայելացիներն ինքնակամ որոշեցին մտնել Ավետյաց երկիր: Եվ երբ նրանք անհնազանդորեն մտան այդ երկիր՝ կրեցին մեծ վնաս (Օրինաց 1:41-45): Մեր կյանքում էլ են պատահում դեպքեր, երբ մեր զավակները ցանկանում են ինչ որ բան անել, ինչ որ տեղ գնալ, բայց մենք՝ ծնողներս, տեսնելով, որ դա Աստծո առաջ անհաճելի բան է՝ արգելում ենք և չենք տալիս մեր օրհնությունը: Սակայն անհնազանդ զավակները վաղ թե ուշ տեսնում են ծնողների բարի կամքին չհնազանդվելու կործանարարությունը:

Ահա անհնազանդության մեկ այլ օրինակ ևս. երբ Ամասիա թագավորը պատերազմի պատրաստվեց. նա մտածեց, որ իր գործը բավական չէ և արծաթով վարձեց իսրայելացիների էլ: Այդ ժամանակ նրա մոտ եկավ Աստծո մարդն ու ասաց. «Եւ Աստուծոյ մարդ մը եկաւ անոր ու ըսաւ, Ով թագաւոր, Իսրայելի գործը քեզի հետ չերթայ.

քանզի Տերը Իսրայելի հետ, այսինքն բոլոր Եփրեմի որդիներուն հետ, չէ. Բայց եթէ դուն երթալ կ'ուզես, այնպես ըրէ, ու պատերազմի համար ուժովցիր, բայց Աստուած թշնամիին առջև պիտի կործանէ քեզ. քանզի օգնելու ու կործանելու զօրութիւնը Աստուծոյ ձեռքն է» (**Բ Մնաց. 25:7-8**): Այս պարագայում մենք տեսնում ենք, որ թագավորը հնազանդվեց Աստծո կամքին, չնայած այն բանին, որ իր վճարած արծաթի համար ափսոսում էր: Նրան մարգարեն ասաց. «...քանզի օգնելու ու կործանելու զօրութիւնը Աստուծոյ ձեռքն է...». շարունակելով ընթերցումը՝ տեսնում ենք, որ Աստված տվեց նրան հաղթանակ:

Ձեզանից շատերը երևի մանկուց գիտեն Հովսեփի պատմությունը, թե ինչքան փորձությունների ու դժվարությունների միջով անցավ նա, բայց Սուրբ Գիրքն ասում է. «Եւ Տերը Յովսեփի հետ էր, ու անհկա յաջողակ մարդ մըն էր» (**Ծննդ. 39:2**): Որովհետև նա արող սրտով սիրում էր Տիրոջը և նույնիսկ փորձության մեջ ասաց. «Ես իՆչպէս այս մեծ չարութիւնը ընեմ, ու Աստուծոյ դէմ մեղանչեմ» (**Ծննդ. 39:9**):

Աստված Սամուելին նույնպես օրհնեց, որը հասակ առավ ու չկորցրեց Աստծո ներկայությունը. «Եւ Սամուէլ մեծցաւ, ու Տերը անոր հետ էր» (**Ա Թագ. 3:19**): Ինչ լավ է, որ մենք կյանքում չենք կորցնում զգոնությունը Աստծո գործերի նկատմամբ և չենք կորցնում Աստծո օրհնությունն ու ներկայությունը:

Ոչ պակաս ակնառու օրինակ է ներ-

կայացված Դանիելի գրքում Տիրոջը հավատարիմ երիտասարդների մասին: Երբ այդ չորս երիտասարդները գերութան տարվեցին Բաբելոն, նրանք իրենց չպղծեցին թագավորական սեղանի ազնիվ կերակուրներով: Նույնիսկ երբ նրանցից երեքին կրակով բորբոքված հնոցն էր սպառնում (և թագավորն էլ, խղճալով նրանց, ասաց, որ նվազարանները մի անգամ ևս կհնչեն, միայն թե նրանք խոնարհվեն իր կուռքին), նրանք հաստատ մնացին իրենց որոշման մեջ: Այդ երիտասարդները իրենց սրտերում հաստատ որոշել էին հավատարիմ մնալ Տիրոջը, և այդ որոշման վրա չանդրադարձավ ոչ մի սպառնալիք:

Պատահում է, որ կորցնում ենք Աստծո ներկայությունը մեր կյանքում, չնայած որ գրված է. *«Անոնց մեջ պիտի բնակիմ, ու անոնց մեջ պիտի քայլեմ, և անոնց Աստուած պիտի ըլլամ, ու անոնք ինծի ժողովուրդ պիտի ըլլան» (Բ Կորնթ. 6:16):* Մենք շատ լավ հասկանում ենք, որ երբ մենք Սուրբ Հոգով մկրտվում ենք, Նա բնակություն է հաստատում մեր մեջ, բայց միևնույն ժամանակ անհրաժեշտ է հասկանալ, որ երբ մենք Աստծո կամքը չենք կատարում՝ սուրբ կյանքով չենք ապրում, Հոգուն տրտմեցնում ենք և մարում (Եփ. 4:30, Ա թեա. 5:19): Այդ ժամանակ մենք արդեն այն վիճակում չենք, որում պետք է լինեինք: Այսինքն՝ թեև ունեինք Աստծո օծությունը, բայց կարող ենք կորցնել այն և Նաև Նրա ներկայությունը:

Սիրելիներս, իհարկե շատ են Նաև այն դեպքերը, երբ մարդիկ, չնայած գայթակղություններին ու փորձություն-

ներին, շարունակում են մնալ Աստծուն հավատարիմ և փորձություններից հետո արժանանում են Աստծո օրհնությանը:

Ապրելով Նոր Ուխտի ժամանակաշրջանում՝ մենք ունենք մեծ առավելություն. այն է՝ Աստված Սուրբ Հոգով բնակվում է մեր մեջ. *«Անոնց մեջ պիտի բնակիմ, ու անոնց մեջ պիտի քայլեմ, և անոնց Աստուած պիտի ըլլամ, ու անոնք ինծի ժողովուրդ պիտի ըլլան»:* Բայց երբ պարագան գալիս է (երբ կյանքում մեզ հանդիպում են զանազան փորձություններ), մենք հաճախ դիմում ենք մարդկային միջոցների՝ հարցնում ենք ինչ-որ մեկին՝ կարելի՞ է այս կամ այն տեղը գնալ, կարելի՞ է այսինչ բանը դիտել, կարելի՞ է այսինչ հրավիճակում մասնակից լինել ինչ-որ բանի: Բայց չէ՞ որ կարող է այնպես պատահել, որ անհրաժեշտ պահին կողքիդ ոչ մեկը չլինի, որ քո հարցին պատասխանի: Սիրելիներս, չէ՞ որ մենք ունենք Սուրբ Հոգի, Ում կարող ենք լսել, և Նա անպայման մեզ կասի, թե տվյալ պարագայում ո՞րն է ճիշտը: Մեր Դիմիտրի Բեսպալով եղբայրն այդպիսի հարցերին ուղղակի պատասխանում էր. «Եթե դու կարող ես աղոթել և խնդրել Աստծուց օրհնություն այն տեղի համար, ուր դու մտադրվել ես գնալ, եթե կարող ես խնդրել Նրա ներկայությունը, եթե համարձակություն ունես այդպես աղոթել այն գործի համար, որ պատրաստվում ես անել, ուրեմն կարո՞ղ ես անել: Եթե մենք ունենք համարձակություն այդպես աղոթել և խնդրել Աստծո ներկայությունը, ապա Նա անպայման կուղարկի իր օր-

հնությունը: Սակայն եթե մենք կասկածում ենք կամ չունենք այդ համարձակությունը, որ աղոթենք մեզ մտահոգող հարցերի, մեր որոշումների համար, ապա ավելի լավ է ետ կանգնենք այդ որոշումներից, որպեսզի չկորցնենք Աստծո օրհնությունը»:

Սիրելիներ, Աստված ցանկանում է մշտապես մեզ հետ լինել, քանի որ Նա հնքն է ասել. «...*ահա ամեն օր ես ձեզի հետ եմ մինչև աշխարհիս վերջը*» (Մատթ. 28:20): Բայց մի պայման կա, որ միշտ անփոփոխ է. Աստված մեզ հետ է, երբ մենք ենք Նրա հետ: Երբ մենք աղոթքի մեջ հարատևում ենք, կարդում ենք Աստծո խոսքն ու խորհում Նրա գործերի մասին: Այդ ժամանակ Նա, անտարակույս, մեզ հետ է: Եթե մենք խոնարհ ենք, Նա կօրհնի մեր

ճամփաները, բայց երբ հպարտ սրտով ենք սկսում մտածել մեր մասին, այդ ժամանակ Աստված դառնում է մեր հակառակորդը. «*Քանզի այսպես կ'ըսէ Բարձրը ու Բարձրեալը, Որ յաւիտեանականութեան մէջ կը բնակի ու անոր անունը Սուրբ է. Ես բարձր ու սուրբ տեղը կը բնակիմ, Բայց կոտորած ու խոնարհ հոգի ունեցողին հետ եմ, Որպէս զի խոնարհներուն հոգին կենդանացնեմ, Եւ կոտորած սիրտերը ապրեցնեմ*» (Ես. 57:15):

Թող Աստված մեզ օգնի, որ մենք Նրա առաջ միշտ հեզ ու խոնարհ լինենք: Երբ մենք այդպես ապրենք, Աստծո օրհնությունը միշտ կուղեկցի մեզ մեր ողջ կյանքի ընթացքում:

Ա. Գ. Բաբիյ

Աստված շտապեցնում է...

Վկայում է սարսափոր եղբայր Եվգենի Կաշչենկը

Դիմում եմ նրանց, ովքեր մտածում են, թե դեռ կհասցնեն, դեռ ժամանակ ունեն...ապաշխարելու, հաշտվելու Աստծո հետ:

Սիրելիներս, մենք պետք է հպարտանանք մեր Աստծով, որովհետև առանց Աստծո մենք ոչինչ անել չենք կարող: Ես Սարով քաղաքից եմ փակ քա-

ղաք՝ ատոմային կենտրոն: 49 տարեկան եմ: Աստծո մասին լսել եմ մանկուց: Մեր տանը հավաքույթներ էին լինում: Պապս հատկապես շատ ժամանակ էր ինձ հետ անցկացնում: Ես նույնիսկ մանկապարտեզում խոսում էի Աստծո մասին, սաղմոս էի երգում, վկայում, թեև ոչ գիտակցաբար: Այս մասին ինձ հիշեց-

նում է քույրերից մեկը, որ այդ տարիներին մանկապարտեզում էր աշխատում: Մի դեպք եմ հիշում. բռնել էի մի տղայի և ասում էի, որ կա դժոխք, և կա դրախտ, և դժոխքում գտնվողները վառվելու են կրակներում, իսկ դրախտում մարդիկ հավիտյան ապրելու են երջանիկ: Հետո ասում էի «Հայր մերը»: Հետո նույնը՝ մյուս տղային: Բայց այս ամենը ստվերում մնաց, երբ ես մտա երիտասարդության շեմը: Հատկապես զինվորական ծառայությունից հետո ես շփվում էի մարդկանց հետ, ովքեր կապ ունեին կրիմինալ աշխարհի հետ: Թեև մասնուց դրվել էր իմ մեջ Աստծո վախը և խղճմանը նույնպես, բայց ես ընկել էի նրանց մեջ և ասում էի այն, ինչ ինձ ասում էին, և վայելում նրանց «կեց-ցեսները»: Իմ հանդեպ քրեական գործեր են հարուցվել, ոստիկաններից հետապնդվել եմ, բնակարանս խուզարկել են: Եվ այդ ամենի համար ընկերներս ինձ խրախուսում էին, իսկ խղճմանքս՝ դատապարտում: Ես վանդակ ընկած թռչունի պես էի. չգիտեի՝ ինչպես դուրս պրծնեմ վանդակից: Եկավ պահը, որ ես մոտեցա ընկերներիս և ասացի՝ հեռանում եմ: Նրանք չհակառակվեցին: Սա շատերին անհավանական էր թվում, և հարցնում էին. «Քեզ այդպես հանգիստ բա՞ց թողեցին»: 90-ականներին կրիմինալ շատ գործուն էր. լինում էին «паз-бокса»-ներ, սպանություններ, բայց իմ հարցում գործեց միայն Հիսուս Զրիստոսը: Ամուսնացա: Կնոջս հետ այցելում էինք պապիկսի. կինս սիրում էր Խոսքը լսել: Մի օր մեզ մոտ եկավ իմ հարազատ քեռին՝ Ալեքսեյ Կաշչենկը: Նա ինձ ան-

դադար հորդորում էր.

- Ժենյա, քեզ պետք է հաշտվել Աստծո հետ, ապաշխարել, և Աստված կկառուցի քո ճանապարհը:

Ես լավ եմ հիշում իմ պատասխանը.

- Ես դեռ ազատ ապրել եմ ուզում:

- Ժենյա, մեղքը քեզ չի հասցնի բարի: Քեզ պետք է հաշտվել Աստծո հետ...

Մի օր ես երազ եմ տեսնում. ապոկալիպսիս է. տները քանդվում են, փլուզվում, մեքենաներ են վթարվում, մարդիկ լացում են, աղետներ են շուրջբոլորը..., ու ես երագիս մեջ բղավում եմ.

- Ինձա՛, բ՛ր Աստվածաշունչը:

Նա բերում է Աստվածաշունչը, ես բացում եմ, և բոլոր էջերը սպիտակ են. չկար ոչ մի տառ: Անցնում է երևի երկու օր, նման երազ կինս է տեսնում: Հասկացանք՝ Աստված մեզ կանչում է ապաշխարության, մենք պետք է գնանք Հիսուսին: Մեկ տարի հետո եկեղեցում էինք: Անցավ մի քանի տարի: 2003 թիվն էր, մայիսի 16-ը: Աշխատում էի շինարարության վրա: Վերամբարձ կռուկից կախված ծանր քարե հեծանը հարվածում է գլխիս, և ես 12մ բարձրությունից գլխիվայր ընկնում եմ ասֆալտին: Ինձ տանում են հիվանդանոց: Հետո ինչ է կատարվում՝ պատմֆում են կինս ու մայրս: Բժիշկները ախտորոշում են՝ գանգոսկրի բազմաթիվ կոտրվածքներ, գանգոսկրի հիմքի կոտրվածք, պարանոցս մտել էր գլխիս մեջ 6 սմ, պայթել էին թոքերս, անրակոսկրի կոտրվածք, հարված էր ստացել նաև սիրտս, աչքերս դուրս էին պրծել բներից: Բժիշկ-

ները խորհրդակցում են և գալիս եզրահանգման՝ միանգամից տանել դիպիտեր-ծարան, քանի որ վնասվածքները կյանքի հետ անհամատեղելի են: Երբ գլխուղեղի տոմոգրաֆիա են անում, վկայում են:

- Այնտեղ չկա ոչ աջ կիսագունդ, ոչ ձախ կիսագունդ, այնտեղ պինդ սմետան է՝ լավ խառնած:

Վերջնականապես համոզված, որ մեռնում եմ՝ բժիշկները մոտենում են կնոջս, փորձում հայտնել իրականությունը հնարավորինս մեղմ:

- Դու պետք է ամուր լինես, դու երիտասարդ ես, կյանքդ առջևում է, Աստված հոգ կտանի քեզ համար, Էլի ընտանիք կկազմես...

Ե՛վ կիսա, և՛ մայրս ի պատասխան նրանց՝ ասում են՝ մենք կաղոթենք:

- Ի՞նչ կարող է անել Աստված այս դեպքում, - քթների տակ թերահավատ պատասխանում են նրանք:

Հետո բուժքույրը պատմում է.

- Ժե՛նյա, երբ քեզ տանում էին վերակենդանացման բաժին, դու Ավետարանը անգիր էիր ասում:

Բժիշկները այնքան համոզված են եղել իմ մահվան մեջ, որ, ինչպես բուժքույրն էր վկայում, երեք օր ինձ նույնիսկ սիստեմաներ չեն միացրել՝ այն համարելով իզուր՝ թույլ-թույլ սպասելով իմ մահվանը: Բայց տեսնելով, որ շարունակում եմ շնչել, որոշում են ինչ-որ բան անել: Տասը օր կոմայի մեջ եմ եղել, բժիշկները ոչ մի միջամտություն չեն արել: Վերակենդանացման բաժնում գտնված ժամանակ Աստված վերականգնում է իմ գլխուղեղը՝ բոլոր ոսկոր-

ներով՝ առանց որևէ վիրահատության: Աստված վերականգնում է նաև թոքերս, սիրտս, անրակս, բոլոր-բոլոր տրավմաները՝ միմիայն Աստծո ձեռքով: Բժիշկներն ասում էին, որ երեք անգամ մահ է գրանցվել, բայց էլեկտրաշոկի միջոցով ետ են բերել: Նիժնի Նովգորոդից գալիս է գլխավոր նեյրոխիրուրգը, բայց երբ ցույց են տալիս գլխիս տոմոգրաֆիան և խնդրում հետազոտել, նա ձեռքը թափ է տալիս և ասում:

- Հանգուցյալներին ես անելիք չունեմ:

Նա եկել էր մեկ ուրիշ հիվանդի համար, որի մայրը ադմինիստրացիայում էր աշխատում: Հիվանդանոցում նա 3-4 մարդկանց զանգուղեղի հետազոտություն է կատարում, բայց նրանք բոլորն էլ մահանում են: Ինձ և մի երիտասարդի չի մոտենում. մեզ Աստված բժշկում է: Հետո այդ բժիշկը ցավով ասում է՝

- «ամոթ» իմ ճերմակած գլխին, որովհետև այն, ինչ տեսել եմ ես իմ աչքերով, հնարավոր չէր բերել նորմալի մեջ: Գիտե՞ք, այն օրերին, որ կոմայի մեջ եմ եղել, բժիշկները կնոջս ասել էին:

- Ապրելու ոչ մի շանս, բայց եթե հրաշք լինի, ու ապրի, նա կլինի ինչպես մի բույս. նա պառկած՝ դու պիտի կերակրես, մաքրես, լվաս... ամենը դու պիտի անես:

Կիսա պատմում է, որ այդ լսելով՝ գնացել է տուն, ընկել է գետին ու ողբալով աղոթել:

- Աստվա՛ծ իմ, ես աղաչում եմ՝ բժշկի՛ր նրան...

Տերը խոսում է կնոջս:

- Դու՛ստր իմ, եթե ես սրան վերցնեմ, դու կծառայե՛ս Ինձ:

- Ժենյա, ես չկարողացա միանգամից տալ պատասխան: Կարող էի անմիջապես պատասխանել, բայց մի քիչ լռեցի, հետո ասացի՝ այո՛, Աստված իմ, ես կլինեմ քեզ հավատարիմ, ես կծառայեմ Զեզ,- հետագայում պատմում է կինս:

Դրանից հետո, ես դեռ կոմայի մեջ, գիշերը՝ ժամը 2-ին, բուժքույրը մտնում է պալատ և վախից չի մոտենում. իմ գլխավերևում շրջանաձև թռչում էր մեղուների մի խումբ: Իսկ գիշերը այդ ժամին, այն էլ մայիս ամսի վերջերին, ինչպես ասում են մեղվապահ եղբայրները, մեղուները քնած են, հանգստանում են: Դա Աստված էր նշան ուղար-

կել. Նա գործում էր ինձ հետ: Հաջորդ առավոտ ես կոմայից դուրս եմ գալիս: Իհարկե, շատ դժվար օրեր անցա: Մի օր բաժնի վարիչը մի քանի բժիշկների հետ մոտեցավ ինձ և ասացին .

- Ժենյա, քեզ փրկեց Աստված . մենք քեզ ոչինչ չենք արել:

Այդ դեպքից մնաց միայն աջ աչքիս կուրությունը և մի փոքր կիստա՝ գլխումս: Առողջացա: Ես ու կինս շարունակեցինք մեր ծառայությունը, ինձ նաև ձեռնադրեցին:

Մենք երեխա չունեինք, և խնդրում էինք Տիրոջը ժառանգ պարգևել: Անցավ կարճ ժամանակ, և Աստված այդ ողորմությունն էլ արեց մեզ: Փառք Ամենակարողին:

Տասներկուամյա Յաշան

Տասներկուամյա Յաշան՝ աղքատ կոշկակարի որդին, փողոցում խաղում էր ընկերների հետ, և գնդակը պատահաբար կոտրում է խանութի ցուցափեղկի ապակին: Բոլոր տղաներն անմիջապես փախչում են: Յաշան նույնպես ուզում էր փախչել, բայց հետո մտածում է. «Ավելի լավ չե՛ խոստովանել»:

Երբ խանութի տերը դուրս է գալիս, Յաշան խոստովանում է, որ ինքն է պատահաբար կոտրել ապակին և խնդրում է նրան աշխատանք տալ՝ պատճառված վնասը հատուցելու համար: Խանութի տերը հավանում է տղային և համաձայնում է նրան աշխատանք տալ: Մինչ Յաշան աշխատում էր ապակու վնասը փոխհատուցելու համար, խանութի տերն այնքան է հավանում նրան, որ առաջարկում է մնալ և աշխատել իր խանութում աշխատավարձով:

Յաշան ուրախությամբ համաձայնում է, քանի որ ծնողներն աղքատ էին: Այսպիսով, տղան պարգևատրվում է իր ազնվության և մեղքն ընդունելու համար:

Աստվածաշունչն ասում է. «Բայց ազնուաբարոյ մարդը ազնիվ բաներ կը խորհի, ու ազնիվ բաներու վրայ հաստատ կը մնայ» (Եսայ. 32:8):

Կոտորված կուռքեր

Մի անգամ, երբ տղան խաղում էր իր հոր կուռքերի հետ, ակամայից մի կուռք ընկնում է ու կոտորվում: Շատ տարբեր կուռքեր կային, և տղան, իրեն չկորցնելով, զենք է դնում տիկնիկներից մեկի վրա:

Տղայի հայրը գալիս է և հարցնում.

– Ինչո՞ւ կոտորեցիր այս կուռքը: Ինչպե՞ս կոտորեցիր այն:

Տղան, մեկ ուրիշ կուռքի մատնացույց անելով, պատասխանում է.

– Ես չեմ կոտրել, նայիր այն կուռքին, հենց նա է հարվածել ու

փշրել նրան:

Հայրիկը հարցնում է.

– Ինչո՞ւ ես ինձ ստում:

Տղան պատասխանում է.

– Ես չեմ ստում, հայրիկ...

Հայրն ասում է.

– Ինձ մի՛ ստիր, քանի որ երկուսս էլ գիտենք, որ նրանք ողջ չեն և նույնիսկ չեն կարող շարժվել:

Որդին պատասխանում է.

– Այդ դեպքում ինչո՞ւ եք երկրպագում նրանց:

«Ուստի՝ Աստծո ցեղէն ըլլալով՝ պետք չէ որ այնպես սեպենք թէ Աստուածութիւնը նման է ոսկիի կամ արծաթի կամ քարի, որ մարդու վարպետութիւնով ու խելքով քանդակուած է» (Գործք 17:29):

ԱՀԱ ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ Է ԱՍՏՎԱԾ ՄԱՔՐՈՒՄ ՄԵԶ

Մի կին ուսումնասիրում էր Մադաքիա մարգարեի գիրքը: Երբ նա հասավ 3-րդ գլխին, նրան տարակուսանքի մեջ գցեց 3-րդ խոսքի սկիզբը. **«Եւ անիկա արծաթ հալեցնողի ու մաքրողի պես պիտի նստի»:**

Նա որոշեց այցելել արծաթագործին՝ դիտելու նրա աշխատանքը: Նա չասաց վարպետին իր հետաքրքրությո՛ւնը,

յան պատճառների մասին: Երբ նա եկավ վարպետի մոտ, վերջինս աշխատում էր:

Վարպետը կրակի վրա տաքացրեց մի կտոր արծաթ և բացատրեց կնոջը արծաթի մաքրման ընթացքը: Նա ասաց, որ արծաթը պահում են կրակի ամենաթեժ հատվածում, որպեսզի այրեն բոլոր կեղտերը: Կինը հիշեց Մա-

դաքիա մարգարեի գրքից մի հատված և մտածեց, որ Տերը, ինչպես ոսկերիչը, մեզ մաքրող կրակի մեջ է պահում: Նա հարցրեց.

– Արդյո՞ք դուք պետք է նստեք կրակի առջև ու չհեռանաք կրակից, մինչ արծաթը մաքրվում է:

– Այո: Եվ ես ոչ միայն պետք է նստեմ և բռնեմ արծաթը կրակի մեջ, այլև պետք է աչքս չկտրեմ նրանից. եթե մետաղը չափից ավելի մնա կրակի մեջ, ապա վնասն անուղղելի կլինի:

Կի՛նր մի պահ մտածեց և հարցրեց.

– Իսկ ինչպե՞ս եք որոշում այն պահը, երբ մետաղը հասել է ցանկալի մաքրության:

Վարպետը ժպտաց և պատասխանեց.

– Օ՛, դա պարզ է: Հենց որ տեսնում եմ դրա մեջ իմ արտացոլանքը:

«Ու անոր գայուսրին օրը ով կրնայ դիմանալ, Ե՛ւ անոր երևնալուն արեւը ով կրնայ կայսիլ. Քանզի անհկա հալեցնողին կրակին պէս, Ո՛ւ թափիչներուն օճառին պէս պիտի ըլլայ. Եւ անհկա արծաթ հալեցնողի ու մաքրողի պէս պիտի նստի, Ո՛ւ Դևիի որդիները պիտի մաքրէ, Եւ զանոնք ոսկիի պէս ու արծաթի պէս պիտի զլլէ. Ո՛ւ անոնք արդարությանը Տէրոջը ընծայ մաքուր ցանողներ պիտի ըլլան» (Մադարիա 3:2-3):

Հին ժամանակներում նրանք, ովքեր զբաղվում էին թանկարժեք մետաղների զտմամբ, աշխատում էին նստած, քանի որ այդ աշխատանքը շատ նուրբ էր և չափազանց հմուտ մոտեցում էր պահանջում: Այս դեպքում չպետք է շատ թույլ կամ շատ ուժեղ կրակ կիրառվեր: Թանկարժեք մետաղից անջատված խարամները պետք է հեռացվեին գործընթացի որոշակի կետում, որպեսզի մաքրված մետաղին

չվնասեին:

Այսպես էլ յուրաքանչյուր քրիստոնյայի կյանքում առկա դժվարություններն ու տառապանքները օգտագործվում են Աստծո կողմից՝ մեղքի և անձնական «ես»-ի բոլոր անհարկի կեղտերը մաքրելու համար: Մեղքն այն ավելացված նյութն է, որը մեր մաքուր ոսկին վերածում է համաձուլվածքի՝ կարծրացնելով մեր սրտերը: Այս փորձառությունները տհաճ են, դրանք կարող են շատ ցավալի լինել, բայց Տերը շատ հմուտ է աշխատում, Նա թույլ է տալիս միայն անհրաժեշտ փորձությունը: Երբ Աստված կատարում է մեր մաքրումը, Նա ուշադիր հետևում է մեր կյանքի ողջ հոգևոր ընթացքին: Միայն գործերով, փորձությունների միջով անցնելով ենք մենք իմանում, թե ով է Աստված:

Միջնադարյան ալքիմիկոսները գիտեին, որ ոսկին ամբողջությամբ մաքրվում է այն ժամանակ, երբ նրանց դեմքերը հստակ արտացոլվում են գտված ոսկու մեջ: Այսպես էլ՝ երբ Քրիստոսն Իր Շնորհքով ամբողջությամբ արտացոլվի մեր մեջ, նշանակում է փորձության կարասը հասել է իր նպատակին և կարելի է այն կանցնել:

Քրիստոսյան չպետք է անսովոր համարի, երբ ստիպված է լինում դիմանալ կյանքի տարբեր փորձությունների ու դժվարությունների: Զտման կրակն ուղարկվում է Աստծո կողմից, որպեսզի Աստծո զավակի հավատքը մաքրվի և ամրանա կրակի փորձությունների միջոցով: Ամեն մի արցունքի համար, որը թափվում է սրբացման ճանապարհին այստեղ՝ երկրի վրա, փորձությունների բոցավառ հնցում, երկնքում մեկից ավելի թանկարժեք մարգարիտով կարող է պարզևատրվել:

Մահվան ախտորոշում

Հիվանդացել էի չարաբաստիկ կորուսայով: 56 օր կոմայի մեջ եմ եղել: Ներարկել են 4 լիտր արյուն: Կանգ էին առել կյանքի համար շատ կարևոր օրգաններ. չէին գործում թոքերս, երիկամներս, աղիներս...: Ինձ տվել էին երկու ժամվա կյանք: Ինձ միացրել էին բոլոր սարքերը՝ կյանքս արհեստականորեն ձգելու համար: Բայց Աստված ուրիշ ծրագիր ուներ: Այդ ամբողջ ընթացքում ինձ համար անդադար աղոթք էր գնում: Վերջապես դուրս եկա կոմայից. մարմինս տնքում էր անասելի ցավից: Խոսել չէի կարող. մտքումս աղոթում էի և ուժ խնդրում Տիրոջից: Խիստ տանջալից ցավերի մեջ խնդրեցի, որ Տերը ինձ տուն տանի: Ես դա խնդրեցի մի քանի անգամ՝ ամեն անգամ նույն աղոթքս բերելով՝ Տե՛ր, եղի՛ր իմ հանդեպ գթասիրտ և տա՛ր ինձ տուն: Այդ աղոթքներից հետո ես հայտնվեցի ինչ-որ մի տեղ՝ հարթ տարածության մեջ: Ոչ մի ցավ չունեի, կատարյալ հանգիստ էի: Հանկարծ լսեցի ձայն, որն ինձ ասաց՝ խո՛սքը քարոզիր: Ես ասացի՝ լավ, Տե՛ր իմ: Մի քանի վայրկյանից Նորից Ձայնը նույն խոսքը կրկնեց, ապա հարցրեց.

- Տեսնու՞մ ես՝ ինչպես են ապրում վերջին օրերի քրիստոնյաները:

Եվ իմ աչքերի առջևով անցան տեսարաններ՝ մի քանի ընտանիքների. ես նրանց չկարողացա ճանաչել, քանի որ դեմքերը ծածկված էին ինչ որ սպիտակ հետքերով: Հետո Նորից ձայնը.

- Ի՞նչ ես կարծում՝ ի՞նչ կա նրանց սրտում:

Ես լուռ էի, քանի որ տեսնում էի միայն

երկրայինը, մարմնավորը: Հետո էլի հարց.

- Ի՞նչ է սպասվում՝ նրանց:

- Մահ, - ասացի:

- Իսկ Հոգով ապրողների՞ն...

- Հավիտենական կյանք, -պատասխանեցի:

Ես բացեցի աչքերս. մարմնիս մեջ այլևս ցավ չկար: Հասկացա, որ Աստված ինձ թույլ է տվել, որ շարունակեմ ապրել այս երկրի վրա: Ես, իհարկե, շնորհակալ եմ բոլորին՝ աղոթքների համար:

Հետո ինձ տարան 3-րդ հիվանդանոց՝ թոքային բաժանմունք. թոքերս շատ վատ վիճակում էին: Երկու շաբաթ անց բժիշկս ասաց.

- Մենք այլևս ոչինչ անել չենք կարող: Մնացած կյանքդ, ինչքան որ ապրես, միայն թթվածնի բալոնով: Դրսում լինելու համար ինձ տվեցին փոքր բալոն՝ շնչառական սարքով, տան համար՝ մեծ՝ 10-12մ խողովակով, որ գոնե տանը կարողանամ քայլել: Այդպես ապրել դժվար էր: Հիշեցի Ավետարանի խոսքը՝ եթե հիվանդ ես, կանչի՛ր եղբայրներին, թո՛ղ աղոթք անեն և յուզով օծեն: Կանչեցի Վիկտոր եղբորը: Նա էլ մի քանի եղբայրների հետ եկավ: Աղոթք արեցին, յուզով օծեցին: Եվ այդ օրվանից ես շնչում եմ առանց թթվածնային բալոնի: Հիվանդանոցում երբ ինձ հետազոտեցին, իրենց աչքի տեսածին չէին հավատում. թոքերս բացարձակ առողջ էին: Փառք Տիրոջը:

Վկայությունը՝ «Примеры из жизни ЕХБ» (վկայությունների շարքից)

Տատն ու թոռը

Տղան դժգոհում է տատիկին իր վատ կյանքից՝ դպրոցում ծագած խնդիրներից, ծնողների հետ ունեցած լարվածությունից, առողջական վիճակից: Տատը այդ պահին կերակուր էր պատրաստում: Նա հարցընում է թոռանը՝ քաղցած է արդյոք, ուտելու բան ուզո՞ւմ է:

– Իհարկե, – պատասխանում է թոռը:

Հետո տատը ասում է.

– Ահա՛, վերցրո՛ւ մարգարինը:

– Ֆու՛, – բողոքում է թոռը:

– Գուցե երկու հում ձու՞, – առաջարկում է տատը:

– Այդ ի՞նչ ես ասում, տատի՛կ, – բողոքում է տղան:

– Իսկ ի՞նչ կասես ալյուրի և սոդայի համար, – հարցնում է տատը:

– Տատիկ, – պատճառաբանում է նրա թոռը, – այդ ամենն ուտելի չեն:

Տատը պատասխանում է.

– Ճիշտ է, առանձին-առանձին այդ մթերքներն այնքան էլ համեղ չեն, բայց եթե դրանք ճիշտ համադրվեն, զարմանալի համեղ տորթ կստացվի:

Այսպես է գործում Տերը. հաճախ մտածում ես, թե ինչու է Նա թույլ տալիս քո կյանքում տառապանքներ ու տանջանքներ, բայց պետք է միայն վստահել Նրան և իմանալ, որ Նրա բաղադրատոմսով, ի վերջո, ինչ-որ արտասովոր բան է ստացվելու:

* * * * *

Մի անգամ մի հարուստ մարդ եկավ մի իմաստունի մոտ և ասաց. «Ես քեզ հազար ոսկի կտամ, եթե ցույց տաս, թե որտեղ է Աստված: Իմաստունը պատասխանեց. «Ես քեզ երեք անգամ ավելի շատ կտամ, եթե ցույց տաս, որտեղ Նա չկա»:

Աթեիզմի քարոզիչներից մեկը, խոսելով հավատացյալի հետ, ասաց.

- Լսի՛ր, Աստվածաշունչն ասում է, որ կինը ստեղծվել է Ադամի կողոսկրից:

- Ուրեմն ստացվում է, որ տղամարդը պետք է մեկ կող պակաս ունենա, մինչդեռ մենք բոլոր 12 զույգ կողերն ունենք իրենց տեղում: Դուք կարող եք հաշվել դրանք:

- Չարժե հաշվել, - պատասխանում է քրիստոնյան, Ադամն իսկապես կորցրեց կողոսկրը, բայց այդ կորուստը չէր կարող ժառանգական լինել, ինչպես որ պատահարի ժամանակ աչքի կամ ձեռքի կորուստը չի կարող ժառանգական լինել: Եթե ձեր ասած օրենքը տեղի ունենար բնության մեջ, ապա աշխարհում չափից շատ հաշմանդամներ, խուլեր և կույրեր կլինեին: Բայց շնորհակալություն Աստծուն Իր կատարյալ օրենքների համար:

